

ELS PARTIDARIS DEL VELL LÍDER HAN MORT AMB LES BOTES POSADES

Un congrés contra Carrillo

La retirada de Marcelino Camacho, ben emotiu per a l'històric líder sindical, ha estat aprofitada dins Comissions Obreres per acabar amb l'oposició carrillista, minoritària i contestatària. Tot això, en una operació calculada al mil·límetre.

J. M. Sanmartí (Madrid)

El carrillista Julián Ariza animava el IV congrés de Comissions Obreres per dins, mentre que els carrillistes de la Federació d'Arts Gràfiques i Comunicació social d'aquest sindicat l'animaven des de fora. Aquests intentaven entrar al congrés i obtenir credencials de delegats, després que el seu congrés sectorial fos anul·lat pels òrgans centrals. Amb el reglament a la mà, la mesa del congrés els refusà la credencial i l'entrada i llavors se situaren a la porta de la sala (per la part de fora, és clar) i començaren a cridar eslògans com per exemple: «No a la concertació social, volem la vaga general» o «Democràcia obrera».

Ja ben excitats amb el crits, reclamaren la presència de l'ex-secretari de publicacions i delfí de Marcelino Camacho, Antonio Gutiérrez, que, naturalment no s'hi presentà per una prudència elemental. I això que el provocaren: «No gosa eixir», i que li enviaren missatges tranquil·litzadors: «No tinguis por, no t'estovarem. Aquí tots som companys». Antonio Gutiérrez va fer com si sentís ploure.

La dissidència carrillista

Els congressos de les centrals sindicals solen ser molt més agitats que no els dels partits polítics. Els representants dels treballadors no gasten les fineses dialèctiques ni les subtileses estratègiques dels polítics i s'expressen amb una franquesa que posa els pèls de punta. D'altra banda, tampoc no estan avesats a la disciplina interna pròpia dels partits i són capaços de tirar pel dret i de ficar el carro pel pedregar sense rumiar-s'ho dues vegades. A vegades, ni una. Sempre hi ha un alt nivell de mullader en aquests congressos, però en el IV de Comissions Obreres els carrillistes s'han constituït en un actiu sector crític i han protestat, cridat,

objectat, reclamat, queixat, rebel·lat, contestat, refutat, desaprovat i refusat tant com han pogut. Se sabien els perdedors i han optat per morir amb les botes posades.

En efecte, el relleu de Marcelino Camacho a la secretaria general del sindicat i el seu pas a una presidència honorífica però influent fou aprofitat pel sector oficialista o gerardista-camachista per arraconar el nucli contestatari. L'operació fou acuradament preparada dos dies abans a «La trini», la seu central del PCE al carrer de la Santíssima Trinitat de Madrid (ja són coincidències, valga'm Déu) entre els caps

del PCE, els del PCPE i els de Comissions Obreres. Aquests contactes eren lògics, atès que el congrés reflectia pam a pam les divisions i els enfrontaments dins de la família comunista. En aquest terreny el PCPE i el PCE han mantingut converses darrerament i han acostat posicions en vista a una possible reunificació d'ambdós partits. (Cal recordar que el PCPE, liderat per Ignacio Gallego, és una escissió recent del PCE, dominat pels eurocomunistes).

En canvi, el partit per a la Unitat dels Comunistes de Santiago Carrillo rebutjà la participació en el procés. Calla, doncs, acabar-lo d'aïllar. Quan

Santiago Carrillo, darrere una pancarta de CCOO.

A. CASTILLEJOS

Santiago Carrillo encapçalà la seua escissió comptava sobretot amb el seu carisma electoral, que al capdavant ha resultat insuficient. Els seus resultats són molt magres i la seua implantació institucional és pràcticament nul·la. En canvi, els prosoviètics de Gallego han obtingut una certa força electoral i una certa presència institucional a través de la coalició Izquierda Unida. Comprovat el seu fracàs electoral, els carrillistes es refugiaren en Comissions Obreres, on tenien reductes importants. La darrera ofensiva dels oficialistes, dels gerardistes-camachistes, els ha expulsat d'algunes posicions influents, sobretot de la secretaria general de la Federació del Metall, la més important del sindicat. Fernández Tojo desplaça Juan Ignacio Marín de la direcció just uns

dies abans del congrés. Tot i això, es calculava que, de 2.013 delegats, un 13 per cent aproximadament eren carrillistes.

No a la síntesi

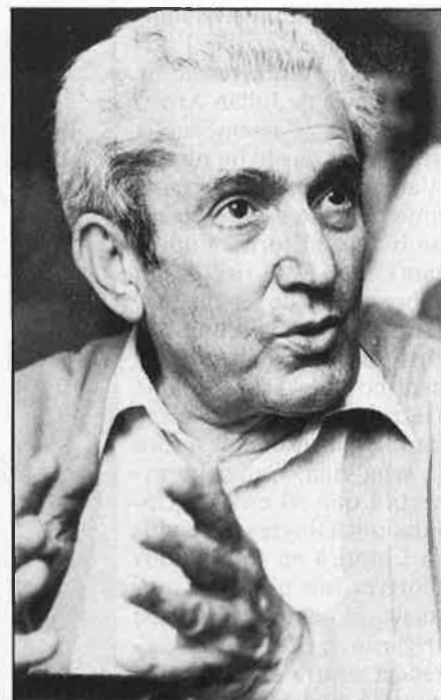
Si més no, arraconat no vol dir anorreat. Antonio Gutiérrez, secretari general *in pectore*, oferia al sector crític una candidatura d'integració, és a dir, amb representants dels tres partits per a l'executiva confederal. Julián Ariza digué que no, que ni parlar-ne. Per a ell una candidatura unitària no podia ser solament un gest i no acceptava que amb dues places més sobre cinquanta per als carrillistes es pogués parlar de direcció integradora. El mateix Ariza tindria una secretaria «sense cartera». «Seria el de sempre: dos llocs més per consolar-te. Doncs ni amb dos, ni amb cinc, ni amb set...».

Per això, aquesta vegada el congrés fou calculat fins al darrer mil·límetre. Només cal dir que alguns diaris expliquen els dies anteriors de pe a pa com seria el congrés i ho encertaren quasi del tot. N'hi hagué que esmerçaren més espai abans que no durant el congrés. Es calcularen fins i tot els resultats d'algunes votacions, atesa la correlació de forces interna. I ni cal dir que la substitució de Marcelino Camacho a la secretaria general fou la part de l'operació més ben planificada i preparada. Camacho criticà els mètodes propis del PRI mexicà del PSOE, però el fet cert és que el seu relleu fou calcat a l'utilitzat pels presidents de Mèxic des de fa cinquanta anys. Sis mesos abans del congrés «destapà» el seu delfí Antonio Gutiérrez i tothom va dir que sí.

Antonio Gutiérrez és un oriollà de 36 anys. Militant del PCE des dels 16 anys, treballà en diverses feines i fou detingut i represaliat per la policia franquista. Treballà temporalment a les empreses Maggi i Michelin, on organitzà diverses vagues i el 1978 entrà al secretariat de Comissions Obreres com a secretari d'informació i publicacions, càrrec que conservà en el segon i tercer congrés. Home de la confiança total de Camacho, és un gerardista disciplinat. Els carrillistes l'acusen de representar la part més dretana de Comissions Obreres i de no proce-

dir de les fàbriques sinó de la burocràcia sindical. Tampoc no té el carisma de Marcelino Camacho, un vell lluitador obrer des dels temps de la guerra civil.

Julián Ariza maldà per obstaculitzar aquesta successió tan plàcida, tan raonable. En primer lloc, intentà de presentar un informe de la gestió del secretariat alternatiu al de Marcelino Camacho i se li va dir que no. Prèviament havia perdut l'elecció de president de la mesa. José Luis López Bulla, secretari general de Comissions Obreres de Catalunya, fou elegit per vint-i-un vots i el carrillista Tomás Tueros en rebé un. Llavors Ariza menà una activa tasca d'agitació i d'oposició pels passadissos. «Camacho no ho ha encertat a l'hora de cercar aquesta síntesi que necessita el sindicat i no ha esde-

A l'esquerra, Antonio Gutiérrez. Dalt, Marcelino Camacho.

vingut el secretari general de tothom. Ho dic perquè, la mateixa conflictivitat del quart congrés, ell la podia haver evitat més amb el seu carisma...».

I repetia que el congrés s'havia dissenyat per tal de disminuir la influència que té en el sindicat «un determinat corrent» (el seu, és clar). I això no té, al seu parer, cap sentit, perquè la majoria no perillava. Només es pretenia palesar que aquells que eren minoria en el tercer congrés de Comissions Obreres ho continuen sent en el quart, només que més minoritaris. Ariza, segons declarà, té un dossier ple d'irregularitats i d'impugnacions resoltes en el cent per cent dels casos a favor d'Izquierda Unida. Ariza no s'estigué de dir que aquest congrés significarà «un

